

Irvistelevä vaimo

Puolisoni leikattiin 2009 elokuussa. Olin itse täyttänyt 50 vuotta pari vuotta aiemmin ja omien vanhempien ikääntyminen oli tosiasia. Siinä elämänvaiheessa elämän kiertokulku mietitytti; kuka poistuu rivistä seuraavaksi? Osuuko elämän arpa tässä mielessä omaan kumppaniin, vai vieläkö tästä selvitään?

Kasvaimen löytyminen pysäytti, mutta länsimaiseen lääketieteeseen uskovana luotimme asioiden hoituvan. Tosin tutkivan lääkärin kommentti kasvaimen mahdollisuudesta ja vertaus lottovoitosta hämmästytti ja hiukan harmitti.

Löydön jälkeen sairauden lisätutkimukset ja ennen kaikkea hoito edistyivät. Tiedon löytyminen oli suurempi ongelma. Nettiä tutkittiin innokkaasti ja sinnikkäällä potilaan innolla vaimoni löysi itselleen vertaisen, vieläpä omalta paikkakunnaltamme. Sieltä löytyi tukea ja kokemusta. TAYS:sta saimme ajan neurokirurgille magneettikuvien tarkasteluun ja kuulumme tarkkaa tietoa kasvaimesta ja jatkotoimenpiteistä. Meistä leikkaus oli looginen tapa edetä asiassa, tehdään mitä voidaan ja katsotaan sitten kuinka siitä eteenpäin. Leikkaava lääkäri vakuutti kokemuksellaan. Hän kertoi rauhallisesti, millaiset olivat leikkauksen hyvät ja huonot puolet. Helpottavaa oli myös, että saimme kysyä rauhassa kaikki mahdolliset mieltä painavat kysymykset, hänellä oli meille aikaa!

Muistan elävästi, kun leikkausta seuraavana päivänä lääkäri soitti ja kertoi iloisena vaimoni, irvistäneen hänelle. En heti ymmärtänyt tämän merkitystä. Mutta siis kasvohermo oli säästynyt, ainoastaan tasapainohermo oli menetetty. Kuulossa oli jo alenema, mutta sekin hermo säästy. Tässä lotossa olimme siis kuitenkin voittajia!

Vaimoni kulki sairaalassa niin sanotusti seiniä pitkin. Tolkku oli kuitenkin tallella, vaikka kipulääkitystä olikin. Kuulo oli tallella ja iloinen hymy levisi molemmin puolin. Näitä päivänselviä asioita, joihin ei normaalisti edes kiinnitä huomiota.

Pian hän pääsi kotiinkin. Koiran ulkoilutus alkoi maltillisesti ja lapset auttoivat alkuun. Seuraavana kesänä ostettiin uusi mummomallin pyörä, jolla ajaminen ja tasapainoilu onnistui paremmin.

Jälkeen päin olen ajatellut useasti omaa suhtautumistani vaimoni oireisiin. Hän näyttää ns. normaalilta ja siksi minun on vaikea välillä huomata ja ymmärtää rajoituksia, jotka sairaus on tuonut elämäämme. Kun haluan harpata nopeasti kadun yli, vaihtaa puolta jalkakäytävällä, väistää vastaankulkijaa, en tahdo millään muistaa, ettei toinen voikaan vierellä tehdä samoja asioita yhtä nopeasti, liukkaasti, sulavasti. Tätä olen joutunut harjoittelemaan niin monta kertaa... Se on aiheuttanut muutamia 'keskusteluja' ja kinaamisia. 'Tule nyt, ennen kuin tuo auto ajaa päälle.' Mutta kun pää ei käänny kuin emohuuhkajalla; ja jos kääntyy niin horisonttikin kääntyy ja kaikki keikahtaa. Samoin toimintaelokuvien meno ja räiske on välillä ylivoimaista ja musiikki liian kovalla.

Näistä aiheista on virinnyt keskusteluja vertaisten kanssa. Väittäisin, että olen viidessä vuodessa jotain oppinutkin!

Nimim: 'sivustaseuraaja'